

СТАНОВИЩЕ

от доц. д-р Владимир Николаев Владов,
катедра „Класически и източни езици и култури“,
Филологически факултет, ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“

**на дисертационен труд за присъждане на образователната и
научна степен „доктор“**

Област на висше образование: *2. Хуманитарни науки*

Професионално направление: *2.1. Филология (Китайска литература)*

Тема: *Формиране и вътрешни граници на китайския модерен
поетически дискурс през 80-те години на ХХ в.*

Докторант: Веселин Георгиев Карастойчев

Научен ръководител: проф. д-р Бора Беливанова

Катедра „Езици и култури на Източна Азия“, ФКНФ, СУ „Св. Климент
Охридски“

Представеният за публична защита докторат на тема ***Формиране и вътрешни граници на китайския модерен поетически дискурс през 80-те години на ХХ в.*** е разработен от ас. Веселин Георгиев Карастойчев, зачислен като докторант на самостоятелна подготовка към катедра „Езици и култури на Източна Азия“, СУ „Св. Климент Охридски“, със заповед № РД 20-669/23.03.2016 г.

Дисертацията е в обем 311 страници, от които 48 са приложения, а 8 – библиография. В общи линии текстът е добре структуриран и оформен, въпреки че не е вместен в стандартна машинописна страница. Приравнен към стандарта, броят на страниците би бил с около 10 – 15 % повече. Библиографията включва 150 заглавия на български, руски, английски, немски и китайски език.

Темата на дисертационния труд е формулирана точно и отговаря на съдържанието. Тя е актуална, представлява научен проблем, ясно очертана и обоснована е и не е разработвана към момента.

В структурно отношение докторатът се състои от *Увод*, 7 глави, *Заклучение*, *Приложения* и *Библиография*. В *Увода* се въвеждат, уточняват и разясняват някои понятия (*модерен и официален (маоистки) поетически дискурс*, *Осемдесетте*, *граница* и др.), определени са обектът, предметът, целта и задачите на изследването, обоснована е методологията, конкретизиран е изворовият материал, коректно са споменати значимите изследвания върху предмета и обекта на дисертационния труд, изброени са приносните моменти. Очертани са актуалността и структурата на дисертацията.

В *I глава* е представен модел на класическото китайско схващане за поезията въз основа на структурата в най-древния поетически сборник „Канон на поезията“ (ок. 6 в. пр. Хр.), изведени са някои особености на поетическия архетип и е разкрит експерименталният характер на поезията от началото на XX в.

В глави II, III и IV са разгледани конструирането, налагането и характеристиките на маоисткия дискурс, както и нарастващата активност на вътрешна съпротива, поетическите жестове на неофициозност, алтернативност и загърбване на крайно политизираната поетика – експлицитно (в т.нар. „салони на изкуствата“, опитите за организиране на неформални поетически обединения, самиздат проекти и т.н.) и имплицитно (в творчеството на автори като Шъ Джъ и Хуан Сян).

Главите V, VI и VII проследяват проблематичното обособяване на модерния дискурс, неговата начална хетерогенност (граничност), елементите, сродяващи го със западния модернизъм, постмодернизъм и авангардизъм, вътрешното разоряване и сблъсъка на поетики, което води до многоликостта на новата поезия.

В *Заклучението* се правят обобщителни наблюдения, като се показва сходството между съдбата на китайската и западната модерност въз основа на постановката на Марджъри Пърлоф, че „...новаторската енергия на европейския модернизъм е насилствено прекъсвана и на

места напълно задушена от двете световни войни и двата тоталитарни режима в Европа и „това, което наричаме постмодернизъм, е преоткриването с нова динамика на радикалния модернизъм от началото на миналия век, възстановяването нишката след десетилетията на отстъпление към консервативното и йерархизираното“.

Приложенията включват *Хронологичен списък* на главните литературно-исторически събития, коментирани в дисертацията, превод и оригинал на произведения или други анализирани в изследването текстове, корицата на сп. „Днес“, както и сканирано копие на две неофициални издания, които са „...с ключово значение за поезията на 80-те: „Материали по модерна поезия за вътрешна циркулация“ и първият брой на сп. Фейфей“.

Истинско удоволствие е да се чете представеният от колегата Карастойчев текст. По същество той прави едно цялостно литературоведско изследване на процесите в китайската поезия през 80-те години, като подхожда аналитично към материала и обосновава задаването на „свой“ понятиен апарат, адекватен на китайската действителност. *Модерен поетически дискурс* – така докторантът определя онова „наситено и богато на тенденции и нюанси поетическо и метапоетическо пространство“, формирало се в противовес на „застиналата, извънлитературно зададена парадигма“. Основните тенденции и поетически концепции на тази нова поезия се задават, „изговарят се“ именно през 80-те години на миналия век, като се оказват доминиращи дори в „днешната поетическа ситуация в Китай“.

Особен интерес представлява анализът по отношение на взаимоотношенията между двата типа съществуващи поезии – официалната (маоистката) и модерната. Не за първи път в историята на литературата (емблематичен пример в това отношение е гръцката литература) наблюдаваме подобно ярко разграничение, контрастно отдалечаване на онова, което стои на повърхността и е определяно като официално, и

другото, което излиза из дълбините на народните маси. И не за първи път, но особено сега, с „Политиката на отваряне към света“, на тази т.нар. официална литература ѝ се налага да се съобразява и донякъде дори да бъде повлияна от завихрилите се в низините тенденции. Както сполучливо пише авторът, започва и една своеобразна „...легитимация на модерната линия в поезията“. По-нататък той проследява и анализира в дълбочина тази реалност, като успява да отграничи появата на следващо поколение автори, които излизат от омагьосания кръг на противопоставянето на официалната поетика, за да избегнат клопката, в която са поставени техните предшественици.

Трудът надгражда и разширява обхвата на битуващите в родното научно пространство изследвания в областта на китайската поезия, добавя към тях нови факти и предлага нови интерпретативни стратегии. Той е първото в страната, а и едно от малкото в света, задълбочено литературоведско изследване на китайската поезия от периода на 80-те години на миналия век. Открити, набелязани и анализирани са тенденции и явления от 20-те години на XX в., които и до днес намират отзвук в литературата, направени са паралели между „западната и китайската лирическа активност“, проследени са „съзнателните и инстинктивните отношения на модерните поети към класическото наследство, идеологията и западната литература“.

Благодарение на компетентността и задълбочените познания на докторанта както по отношение на съвременната поезия, така и върху класическите поетични произведения, разработката предлага една „гъвкава и обхватна интерпретаторска мрежа“. Теоретичните постановки са изградени въз основа на хронологично проследяване на „събитията, личностите и текстовете“ от разглеждания период.

Докторската дисертация на Веселин Карастойчев представлява солидно, стойностно научно изследване със сериозни наблюдения, констатации и изводи, базирани върху забележителен и много интере-

сен поетичен литературен корпус. Тя съдържа научни и приложни резултати, които представляват оригинален принос в науката и отговарят на изискванията на *Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), Правилника за прилагане на ЗРАСРБ и Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски“*. Особен приносен момент са и представените авторски преводи на поетическия материал, включен в изследването.

От изложението, осемте публикации по темата, документите, свързани с процедурата, и биографията на докторанта се вижда, че той притежава задълбочени теоретични знания и професионални практически умения, като едновременно с това демонстрира качества и способности за провеждане на научни изследвания, резултат от които са получените оригинални и значими научни приноси.

Авторефератът е добре оформен и структуриран, състои се от 26 стр. и сполучливо отразява и предава съдържанието на дисертацията. Докторантът е представил 8 публикации (две от които под печат) по темата на дисертацията, включени в сериозни научни издания. Няма нарушения на процедурата.

Въз основа на гореизложеното давам своята изцяло положителна оценка на представеното научно изследване, постигнатите резултати и приносите. Гласувам убедено **за** на Веселин Георгиев Карастойчев да бъде присъдена образователната и научна степен „доктор“.

06.03.2018 г.

доц. д-р Владимир Владов